

JO NESBO

Aile her şeyden önce gelir.
Bedeli ne olursa olsun...

—
Polisiye
Gerilim
—

KAN BAĞI

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)

Hamamböcekleri (#2)

Kızılgerdan (#3)

Nemesis (#4)

Şeytan Yıldızı (#5)

Kurtarıcı (#6)

Kardan Adam (#7)

Leopar (#8)

Hayalet (#9)

Polis (#10)

Susuzluk (#11)

Bıçak (#12)

Kanlı Ay (#13)

Diğer kitaplar

Macbeth

Oğul

Krallık

Kıskanç Adam

KAN BAĞI

Orijinal adı: Kongen av Os

© 2024, Jo Nesbo

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-5683-44-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kan Bağı

Jo Nesbo

DOğAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

Herkesin bir zayıf noktası vardır.

Babam bana boks yapmayı öğretirken bunu zihnime kazı-mıştı. Diğer çocuklardan daha ufak tefek olmama rağmen bana en göz korkutan rakiplerin bile bir açığı, savunmasız bir nok-tası, tekrarlamaya mahkûm olduğu bir hatası olduğunu ancak sadece o noktayı bulmanın yeterli olmadığını, hiç tereddüt et-meden bu fırsattan faydalanacak kadar kalpsiz olmak gerek-tiğini de öğretmişti. İşte bu benim zayıf noktamdı. Benim gibi olanlara merhamet eden, tüm zayıflıklarını kendi zayıflığı gibi gören bir kalp. Ama öğrendim ve kalbim soğudu. Son patlama-sını sekiz yıl önce yapmış, buz gibi soğuk, çoktan sönmüş bir volkana benzeyen bir kalbim var artık. Aslına bakarsanız o za-manlar bile soğuk, benden bir katil yaratacak kadar soğuk bir kalbim vardı benim.

Oslo'nun kuzeyindeki Kjelsås'ta bir garajı ve sonbahar renk-lerine bürünmüş bir meyve bahçesi olan villanın merdiveninde dururken aklımdan bu geçiyordu. Benim bir katil olduğum dü-şüncesi.

Cumartesi akşamı saat sekize geliyordu ve başparmağımı ön kapı ziline götürmüştüm. Zilin hemen altında, üzerinde gü-len bir suratla birlikte "Halden Ailesi Burada Yaşıyor" yazılı kalp şeklinde seramikten bir kabuk vardı.

Zaten vicdan azabı çektiğim için mi, yoksa birazdan yapaca-ğım şeyi rahatlıkla yapabileceğime kendimi inandırmaya çalış-

tığım için mi katil olduğum düşüncesi aklıma takılmıştı, bilmiyorum. Daha önce bundan kötüsünü de yapmıştım.

İçeriden gelen ayak seslerini duyduğumda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Rahatla. Her şeyi *siktir et* ve bitir şu işi, diye düşündüm.

Kapı açıldı.

“Evet, iyi akşamlar. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Adam uzun boyluydu, 1.75 boyunda olan benden çok daha uzun. Cılızdı, saçları kır, yüzü genç görünüyordu. Kırk bir yaşındaydı, bakmıştım. Arkasındaki askıya iki kar tulumu asılmış, yetişkin ve çocuk ayakkabıları her evde görülebilecek organize bir kaos halinde yere saçılmıştı. İnternette bulduğum kayıt bilgisine göre evi dört yıl önce almışlardı. Bu evi, ikinci çocukları yoldayken daha fazla odaya ihtiyaç duyacakları öngörüsüyle Bent Halden’in karısı istemişti muhtemelen, en azından Instagram hesabından ben bu sonuca varmıştım. Bent Halden de koşu ve kayak bölgesine daha yakın olduğu için tepede bir yer istemiş olmalıydı. Google aramalarında ismi birkaç yerel kayak ve oryantiring etkinliğinde katılımcı olarak çıkmıştı. Ama böyle bir etkinliğe en son birkaç yıl önce katıldığına göre artık bu tür şeylere pek vakit bulamıyordu belli ki. Bunun bir sebebi iki çocuğun bir çocuğa göre iki kat fazla mesai gerektirmesiydi belki ama Jon Fuhr adlı meslektaşıyla kurduğu şirket de patron olmadan önceki döneme göre daha fazla zamanını alıyordu. Benimki bir tahminden ibaretti tabii ama yanıldığımı pek sanmıyorum. Şirketlerinin ismi GeoData’ydı ve Os’un merkezinden geçen ve 1931’de A yolu olarak sınıflandırılmasından çok öncesinde bile var olan yolun yerine inşa edilecek tünel için Todde çevresinin coğrafi özelliklerini incelemekle görevlendirilmişlerdi.

Dudaklarımı ıslattım.

“Roy Opgard. Acaba beni hatırladın mı?”

Büyük şehre gelmiş bir taşralının içten, hatta biraz da endişeli yüz ifadesini takınmaya çalıştım, hiç başarılı olduğum bir şey de-

ğildi bu. Her şeye rağmen bir Roy gibi görünmeyi başarmıştım sanırım. Biraz karanlık, içine kapanık, çekingen. Ama Norveçlilerde güven uyandıran bir tipti, sebebi de muhtemelen utangaç ve çekingen olmakla dürüstlük arasında bir ilişki olduğunu düşünmemizdi. Ben de böyle düşündüğüme göre sorun yoktu.

Bent “Evet” ve “bilemedim” arasında kalmış gibi uzatarak “Aaah” dedi.

“Os’ta çalıştığın dönemde arabayı tamir etmiştim” diye ekledim.

Bent parmağını havaya savurdu.

“Tabii ya! Çok da iyi bir iş çıkarmıştın.”

O an kaşlarını da çatınca alnı kırışıklıklarla doldu. “Para gelmedi mi?”

“Geldi, geldi.” Küçük bir kahkaha atmaya çalıştım. “Kusura bakma, gelmeden önce aramalıydım ama taşrada işler böyle halledilir. İnsanların kapısına gidip zili çalarız. Ama ben Polonya’dan yeni döndüm ve torpido gözünde sana ait bir şey kaldığını fark ettim. İşte bu.”

O şeyi gösterdiğimde Bent’in bu küçük parlak metal parçanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını açıkça gördüm.

“Sen arabayı aldıktan sonra buldum. Yerine koymayı unutmuşum sanırım. Araba bu parça olmadan da çalışıyor tabii ama bu varken çok daha iyi çalışır. Nerede bizim canavar?”

“Araba mı? Şimdi mi? Eminim kendim de takabilirim. Nedir ki o?”

“Bilmiyorsan yerine nasıl takacaksın?”

Bent bana baktı, sonra gülümseyip başını iki yana salladı. “Haklısın.”

“İlk defa düzgün yapmadığım bir iş için para aldım. En fazla beş dakika sürer. Nerede?..”

Bent, Audi’nin anahtarını kancadan aldı ve terliklerini çıkartıp spor ayakkabılarını giyerken “Garajda” dedi. Sonra da “Camilla! Garaja iniyorum!” diye seslendi.

Evin içinde bir yerlerden biri "Sigurd yatağına girdi" diye seslendi.

"Sen onu hazırla, ben birazdan ona kitap okurum!"

Beyaza boyanmış büyük garaja inen yolda çakıl taşlarını çıkırtılarak yürürken "Çocukların var mı?" diye sordu bana. Bu soruyu beklemediğim için başımı iki yana sallamakla yetinip küçük kızımın şimdi yedi yaşında olacağını düşünmemeye çalıştım. Kız mıydı bilmiyorum tabii ama nedense bundan gidecek daha fazla emin olmaya başlamıştım. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Her yıl biraz daha küçülüyordu ama asla tümüyle yok olmayacaktı.

"Demek Os'taki tamirhaneyi işletiyorsun?" Sesi içtendi.

"Hayır, orası kapanalı çok oluyor. Ama ben lisanslı bir araba tamircisi olduğumdan keyif için arada sırada tamir işleri alıyorum. Yanındaki benzinliği işletiyorum."

Garaja vardığımızda Bent anahtarı kaldırdı ve kapı otomatik olarak açıldı. Pahalı bir modeldi. Bugün bir araba satın alacak olsa muhtemelen farklı bir model seçerdi.

"Evet, seni tavsiye eden adamın söylediklerini şimdi hatırladım. Sen şu adamın abisisin..."

"Carl Opgard" dedim.

"Evet." İçeri girdiğimizde Bent güldü. "Os kralı."

Os'tan, Carl'ın pandomim kralı misali çalım sattığı boktan küçük bir kasaba gibi bahsettiğini kendisi bile fark etmişti. Çöplüğün kralı Carl.

"Öyle demek istemedim... Sadece köyün büyük kısmının ona ait olduğunu duydum."

"Os Spa'nın büyük kısmı ona ait. Arabayı açar mısın?"

"Evet, Os kralıymış işte."

Sürücü koltuğına yerleştim, Bent de yolcu koltuğına. Bir tornavida çıkarıp direksiyonun altındaki paneli çektim ve tornavidayı çevirmeye başladım. Bent ilgili görünmeye çalışarak izliyordu. "Yeni haber var mı peki?" dedim kapağı hareket etti-

rirken. "Ön raporlarda firmanın Todde'deki dağı uygun bulduğunu gördüm."

"Doğru."

"Anlıyorum. Bundan ne kadar eminsin?"

"Fazlasıyla."

"Dağın *içini* göremiyorken bu ne kadar mümkün olabilir ki?"

"Evet. Ama sismik veriyi yorumlarken bir belirsizlik unsuru her zaman söz konusudur."

"Ve yorumlamayı yapan ve ardından sonucu sunan da senin firman, yani sensin, öyle mi?"

"Evet, bir bakıma öyle. Ortağımınla birlikte."

"Jon Fuhr."

"Evet, Jon. Biz baş jeoloğuz."

"Senin payın yüzde altmış, onunki yüzde kırk. Peki kendi aranızda anlaşmazlık çıkarsa ne oluyor?"

"Vay canına, hakkımızda çok şey bildiğin belli. Bunu nasıl..."

"Aslında Brönnöysund'daki şirket kayıtlarına bakmak yeterli. Geçenlerde roller coaster yapan bir Amerikan şirketinin mali durumuna bakmak istedim ama o kadar kolay olmadı. İşte o an Norveç'teki şeffaflığı ne kadar kanıksadığınızı fark ettim. O kadar kolay güvenen bir milletiz ki Amerikalılar bunun saflık sınırında olduğunu söylerdi kesin. Ama aslında birbirimize güvenebileceğimizi gördüğümüz için böyleyiz. Taşradaki kasaba ve köylerdeki gibi. Orta herkes, herkes hakkında her şeyi bilir. Hemen hemen. Herkes herkesi sevdiğinden değil tabii ama insanların iyi kötü her zaman doğruyu söylediğine inanıyoruz. Mesela Karayolları Dairesi de Jon'la vardığınız sonucun doğru olduğuna inanıyor."

"Evet, iyi bir namımız var."

"Ama şu sıralar ekonomik durum biraz sıkıntılı." Mahcup bir gülümsemeyle başımı kaldırdım. "En azından Brönnöysund'a göre öyle."

Bent gülümsememe biraz soğuk bir karşılık verdi. "Pandemi döneminde işler durma noktasına geldi. Ne ima ediyorsun?"

Bense işime odaklanmıştım. "Bu tüneli açıp anayol güzergâhının değiştirilmesi için kararlaştırılan bütçeye sadık kalılabileceğinden ne kadar eminsin? Buna birle on arasında kaç verirsin mesela?"

"Şeeey" dedi Bent. "Sekiz, belki. İki katından fazlasına mal olmayacağını söylersek dokuz."

"Neden on değil?"

Bent buna cevap vermeyip bana bakmakla yetindi.

Tornavidayı kaldırdım. "Fikrin nasıl değişir peki?"

"Sen ne demek istiyorsun... İsmin Roy'du, değil mi?"

Gülümsedim. "Kusura bakma Bent. Bunlar bilimsel bir ikna tekniğiyle ilgili sorular. Soru soruyorsun ve karşındaki kişinin kendini senin haklı olduğuna inandırmasını bekliyorsun. Kardeşimin bana verdiği kitapta böyle diyor. Onun çalışma yöntemi bu."

"İnsanları ikna etmek mi?"

"Evet. Proje ve benzer şeyler satıyor. Bu konuda iyidir."

"Yani sen de buraya... bana bir şey satmak için mi geldin?"

"Evet, öyle de denebilir. Ama satış konuşması yapmayacağım."

"Öyle mi?"

"Evet. Onun yerine seni eski tarzda ikna edeceğim. Karayolları Dairesi'ne tünelin inşa edilemeyeceğine dair bir rapor sunarsanız sana ve ortağına on iki milyon kron vereceğim."

Sessizlik.

"Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet. Kulağa hoş gelmediğinin farkındayım ama doğru ifade muhtemelen bu."

Bent şaşkınlık içinde baktı. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Öncelikle kurduğun cümleden."

“Ne?”

“Bu fikri hiç beğenmesen cümleyi böyle kurmazdın. O kitapta, kelime seçimimizin aslında aklımızdan geçenleri ele verdiği yazıyor, hatta çoğu zaman biz kendimiz bile daha ne düşündüğümüzü bilmeden.”

Bent homurdandı. “Peki başka?”

“Ne?”

“‘Öncelikle’ dedin.”

“Ha evet!” Torpido gözünden ruhsatı alıp ona gösterdim. “Arabayı tamir ederken şöyle bir göz attım da, arabanın sana ait olmadığını gördüm. Bir kiralama şirketine ait sanırım, değil mi? Kiralamanın iş uygulaması açısından pek de iyi bir fikir olmadığını biliyordur sanırım.”

“Ne olmuş?”

“Orada da ödenmemiş üç ceza vardı ve hepsinin vadesi geçmiş. Bu da tek bir anlama, yani senin ve şirketinin nakit akışı sorunu yaşadığın anlamına geliyor Bent.”

“Bundan da bana rüşvet teklif edebileceğin sonucuna mı vardın? Bak Roy, ben suç teşkil edecek bir şey yapmaktansa şirketin batmasını tercih ederim.”

Sesini yükseltmişti ama gerçekten buna içerlediğini sanmıyorum. Durumu değerlendiriyormuşum gibi başımı iki yana salladım. “Peki, ne ölçüde suç teşkil ediyor? Kimse o dağda ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Su olabilir. Geçirgen olabilir. On üzerinden sekiz demek, geçici rapor yüzde yirmi oranında yanlış olabilir demek. Ve bu gerçekten de yüksek bir oran, ne diyorsun? Biraz farklı bir açıdan bakıp verileri farklı bir yöntemle yorumlamanın mümkün olup olmadığını görmelisin belki de. Ne dersin?”

Bent cevap vermedi.

“Tabii şirketinin iflasını ilan edebilirsin ama aileni perişan edemezsin.” Başımla villayı işaret ettim. Ve gözlerini kırptırmasından onu, yani Bent’in zayıf noktasını bulduğumu anla-

dım. Ailesi. Benim zayıf noktama aynı. Ama ben artık sempati duygusunu tümüyle içimden atmıştım, kalbim buz gibiydi.

“Tapu arşivine baktım” dedim. “Senin bu çöplüğün bütünüyle ipotekli. Ortağın Jon’un evi de öyle. Şirketi kurmak için çok çabalamışsınız belli ki.”

Bent başını hareket ettirmese de gözleriyle onayladığını görebiliyordum.

“Sonra pandemi geldi.” İç geçirdim. “Neyse ki Jon’u ikna etmek o kadar da zor olmayacak.”

Bent’in gözleri ardına kadar açıldı. “Sen delirmişsin. Jon...”

“...daha önce dolandırıcılıktan ceza almış” diye araya girdim. “Ve şiddetten.”

Bent’in ağzı açık kaldı.

“Evet, mahkeme kararı kamuya açık” diye açıkladım. “Bunu sana söylemedi mi? Öğrencilik döneminde bir barda çalışırken küçük çaplı bir dolandırıcılık işine karışmış ama altı ay ceza almış. Yani gereken niteliklere sahip. Bu yüzden sana geldim Bent. Bu konuyu onunla konuşabilirsin. O kadar da zor olmaz eminim.”

Bent yutkundu. Başını öne eğerken yüzünde kederli bir ifade belirdi. Kaderine boyun eğmiş gibiydi. Ama o an aklıma babamın Carl ve bana Amerika’da vahşi atları nasıl ehlileştirdikleriyle ilgili anlattıkları geldi. En tehlikeli an, atın artık pes etmiş gibi görünüp yerinden kılmadığı andı. Asıl o zaman dikkat etmek gerekirdi çünkü o vahşi at tam da o an saldırıya geçerci.

“Şirketin iflasını ilan edip hemen ertesi sabah istediğim yerde jeolog olarak çalışabilirim” dedi Bent sert bir sesle. “Üstelik bugün kazandığımdan daha çok da kazanırım.”

Haklı olduğunu biliyordum. Ama onu harekete geçirenin para olmadığını da biliyordum. Kendi başına bir şeyler yapma, kendinin efendisi olma ihtiyacıydı onu asıl harekete geçiren. Tamirhaneyi işlettiğimi söylediğinde kendimi tutup tamirha-

nenin *sahibi* olduğumu söylememiştim. Benzinliğin bile *sahibi* olduğumu değil, sadece işlettiğimi söylemiştim. Çünkü kulağa fazla gururlu ve böbürlenme gibi geliyordu. Carl'ın ilk kız arkadaşı Mari'nin birbirimizden nasıl bu kadar farklı olduğumuzu, neden benim de Carl gibi kendimle övünmediğimi sorduğunu hatırlıyorum. Sanırım ona benim kendimden yeterince memnun olduğumu söylemiştim. Ama tabii ki bu da yalandı çünkü kendimden memnun filan değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Bana göre, kendi gözümde hödüğün teki, salak bir köylüydüm sadece. Issız bir dağ köyünde yeterli eğitim alamamış, disleksik ve sosyal açıdan işlevsiz, münzevi biriyim. Erkek kardeşinin sahip olduğu hiçbir şeye sahip olmayan biri. O okulda başarılıydı, kızlarla arası iyiydi, genel olarak insanlarla iyi anlaşırdı. Carl'ın hangi düğmelere basacağını bir kitaptan öğrenmesine ihtiyacı yoktu, *kendisi* kitaptı.

“Güven iyidir” dedim, direksiyonun altındaki paneli yerine iterken. “Norveç’in en iyi yanı da bu, petrolümüzden daha değerli. Yetkililer doğal olarak rapora güvenecektir. Tıpkı Hurum’da çok yoğun sis olduğunu söyleyen hava durumu raporuna güvenip ana havaalanını Gardermoen’de inşa etmeye karar verdikleri gibi. Hatırlıyor musun bunu? 1994’teydi. Muhtemelen birçok kişi Gardermoen’de yapılmasından kazançlı çıkmıştı. Sonra Wiborg denen o mühendis karşı çıkıp ölçümlerin yanlış olduğunu söylemişti ve kendi verilerini Storting’e sunmadan iki gün önce de ölmüştü, değil mi? İntihar ettiği söylenmişti. Dördüncü kattaki otel odasının ısıcam penceresini tek başına ve çıplak olarak nasıl kırıp aradan geçtiğini kimse açıklayamamıştı tabii.”

Bent gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. Ona acımıştım, gerçekten. Carl kız arkadaşlarıyla flört ettiği için Årtun’daki dans partilerinde kavga çıkartmaya çalışan o adamlara acıdığım gibi. Carl’ı kıskanıyorlardı ve bunda garip bir şey yoktu. Ayrıca köyden olmadıkları için Carl’ın bir abisi olduğu-

nu bilemezlerdi. Ufak tefek olmasına rağmen hepsinin canına okuyacak, günlerini gösterecekti. *Gerçek anlamda* günlerini gösterecekti. O zamanlar da bundan zevk almıyordum, şimdi de almıyorum. Bu sadece yapılması gereken bir şeydi. Aile için.

Bent ciğerlerindeki havayı dışarı üfleyip ön camdan garaj kapısına baktı. Evet, gerçekten de yakalanmıştı, bunun farkına varmış olmalıydı. O gizemli, vahşi ölümlerle ilgili söylenenler sadece laftan ibaretti tabii ki, o gece zihninde kendi kendisiyle tartışırken ona ekstra argüman sağlayacak bir şeydi. Dolayısıyla bunun açgözlülükle ilgili olmadığını, kendi sağlığıyla ilgili olduğunu söyleyebilecekti. İşi bitmiş miydi? Benim buradaki işim bitmiş miydi? Umarım bitmişti. Çünkü son kozumu oynamak, karısının ve çocuklarının isimlerini ve hangi okullara gittiklerini söylemek zorunda kalmak istemiyordum. Zaten işin içine aile girdi mi neler olabileceğini kestiremezsiniz.

Elimdeki metali kaldırıp “Ah!” dedim. “Sanırım yine yerine koymayı unuttum.”

Herkes katil olabilir mi? Yoksa bazılarımızda, hatta belki de çoğumuzda bir başkasının canını almamızı engelleyen zihinsel ya da ahlaki sigorta gibi bir şey mi var? Meşru müdafaa ya da anlık öfkeyle birini öldürmekten bahsetmiyorum, örneğin Bent Halden gibi iyi birinin, sırf kendi hayatını biraz daha iyileştirip biraz daha kolaylaştırmak için başka birini soğukkanlılıkla öldürüp öldüremeyeceğinden bahsediyorum. Volvo V60'ımla karanlıkta yol alırken aklımdan böyle düşünceler geçiyordu.

Gecenin bu saatinde Oslo'dan Os'a yolculuğum her zaman-
kinden kısa sürdü ve gündüz vakti ilçe tabelasının ve Budals-
vannet kıyısındaki köyün kısmen görüldüğü tepede yol kenarına çekip durduğumda saat gece yarısını biraz geçmişti. Os, toplam nüfusu üç bin olan bir ilçeye bağlı, yaklaşık bin kişinin yaşadığı küçük bir yerleşim yeri. Deniz seviyesinden altı yüz metre yükseklikte; yazlar kısa ama ılık ve kurak, kışlarsa sert ve şiddetli geçer. Bu yerleşim yeri ve çiftliklerin çoğu –burası tarım ülkesi olduğu için– vadinin korunaklı tarafında yer alırken, Opgard gibi diğer çiftlikler tarıma elverişli olmayan ve daha çok otlakların bulunduğu dağın yamacında. Burada yaşayan insanların sert ve güçlü oldukları, bu zorlu koşullarda nasıl hayatta kalacaklarını öğrendikleri klişesini tekrar edebiliriz belki. Kaldı ki durum gerçekten de böyle aslında. Belki de dayanışma ve can sıkıcı dedikodular ve kıskançlıklar arasında dengeyi bulan bir topluluğun ortaya çıkmasını sağlayan da bu koşullardı.

Turizm sektörü, özellikle de Os Spa'da kulübe inşa etmeye uygun arazi satışı ve kamp alanında kulübe kiralama başlıca gelir kaynağı. Carl, Os Spa'nın inşasıyla Os kralı olmuştu. Ondan önce, ikinci el araba ticareti ve kabin satışlarıyla kasabanın bir numarası Willum Willumsen'di. Ancak Os'un etkin gücü, emekli olmadan önce yıllarca İşçi Partisi'nde görev yapan belediye başkanı Aas'tı. Aas hâlâ perde arkasındaki asıl güç ve yeni belediye başkanının danışması gereken biriydi.

Solgun ay Ottertind tepesinde parlıyordu ve gökyüzü ıslıl ıslıl ve berraktı. Yıldızlar hakkında fazla bilgim yok, bana göre hepsi çok büyük ve uzak. Ama arabada yanımda oturan biri olsaydı ona Os hakkında bir sürü şey anlatabilirdim. Tüm dikkatimi verir, hangi evde kimin yaşadığını, aşağıda görünen ışıkları detaylarıyla anlatırdım. Bir an daldım ve onun yolcu koltuğunda yanımda oturduğunu, küçük kızımızın da arka koltuktan bizi dinlediğini hayal ettim. Onlara, bakın kızlar, şu ışıkların parladığı yer var ya orası pazar meydanı, tam tepesindeki aydınlık evse Carl Amca'nın kendine yaptırdığı büyük ev, derdim.

Ama sonra kendime gelip gerçek dünyaya döndüm. Üç gündür evden uzaktaydım ve daha ikinci günden evimi özlemeye başlamıştım. Nedenini bilmiyorum. O küçük kasabada sahip olduğum her şeyimi kaybetmişim. Öte yandan sahip olduğum her şeyi de o vermişti. Ondan hem nefret ediyor hem seviyordum. Sonuçta insan doğduğu yerden başka ne isteyebilirdi ki?

Volvo'yu vitese taktım ve anayola döndüm. İlk yerleşim yerlerini, araba tamirhanemi ve benzinliği, sonra da duvarında her ikisini aynı anda yaptırabilmişsiniz izlenimi uyandıran büyük bir saç kesimi ve solaryum reklam afişi ve toz içindeki pencereleriyle Smitt'in evini geçtim. Gospel Hall da yüz metre ötesindeydi. Şimdi beyaz duvarların boyası tabaka tabaka dökülse de orada işler inişli çıkışlıydı. Kendimi bildim bileli kasaba düzensiz aralıklarla dini dalgalanmalar yaşar, bir süre

ruhani şeylere coşkuyla yaklaşılr, bağış toplanır, Toplantı Salonu boyanırdı. Bu durum bir süre devam ettikten sonra şeytan dizginleri ele geçirir, salon yine boşalıp sessizliğe gömölür, konuşmalar ve kurtuluş vaatleri karanlıkta yankılanırdı. Buranın ve aniden gelip birkaç ay kalan güler yüzlü gezici vaizlerin ürpertici bir yanı da vardı. Üzerinde haç olan o kapının ardında kimsenin dile getirmediğı şeyler oluyordu sanki. İnsanların dedikodusunu yaptığı ve muhtemelen hiç yaşanmamış o tatlı skandallarla birlikte.

Merkezdeki küçük meydana varınca yavaşladım, tabii buraya küçük meydan bile denebilirse, sonra penceremi indirip Os'un cumartesi gecesi gidilebilecek tek mekânı olan Fritt Fall'a baktım. Kulübün önündeki kaldırım tabelasında Erik'in süslü el yazısını tanıdım: DJ ERIK. HER SAAT İNDİRİMLİ SAAT. İçerideki müziğin bas sesi dışarıdaki havayı bile hareket ettirebilirdi; güzel bir geceye benziyordu, kalabalıktı. Fritt Fall'u Erik Nerell'den üç kuruşa satın almamın sebebi gece hayatından para kazanılabileceğinden değil, gayrimenkule el atmak istememdi. Her şey planladığım gibi giderse günün birinde Erik'in satmaya mecbur kaldığı değerden çok daha fazlasına gideceğı kesindi. Aslında bu tamamen onun hatasıydı, mekânı iyi işletememişti. Anlaşma gereğı Erik mekândaki işine devam etse de ben Julie'yi müdür yapmıştım çünkü benim yokluğumda benzinliğı yönetebileceğini göstermişti. Bilardo masasının yerine bir pizza fırınıyla bir espresso makinesi getirmiş, dünyanın her yerinden yirmi markayla bira yelpazesini de genişletmişti. Hafta içi ve pazar günleri 10'dan 10'a, cuma ve cumartesi günleriye sabah bire kadar açıktı. Gerçekten de işe yaramıştı. Çok kâr getirmiyordu belki ama Os için iyi bir fırsat, akşam beşten sonra bir yaşam belirtisi olmuştu. Böyle bir şeyin yaratabileceğı sinerji etkisini asla küçümsememek gerekirdi. Batı yönünde, Carl'ın altı ay filan sonra hazır olur olmaz taşınacağı evinin dış hatları şu an aya karşı bir siluet gibi görünüyordu. Tam da

Springsteen'in "Mansion on the Hill" şarkısında anlattığı o görkemli eve benzediği için herkes buraya sadece Saray diyordu.

Sağa dönüp Nergard'ı geçtim. Buralıların hiç gözünden kaçmadığı üzere ben de Grete Smitt'in arabasının Simon'unakinin arkasına park ettiğini fark ettim. Tepeye doğru dar bir tırmanış başladı. Japansvingen'deki dönüşte vites küçülttüm ve sonunda Geitesvingen'e döndüm. Avluya girip ahırla küçük çiftlik evi arasına, Carl'ın BMW'sinin yanına park ettim.

Opgard. Ev.

Carl hâlâ uyumamıştı. Üzerinde takım elbisesiyle babamın kış bahçesindeki eski sallanan sandalyesinde bir birayla oturuyordu. Dağın tepesindeki bu mütevazı küçük eve Amerikan tarzı bir veranda eklemek babamın aklına gelmişti. Camla çevirip kış bahçesine dönüştürmek de annemin fikriydi. Nereden geldiklerine dair bir fikir vermiştir bu durum. Annem şehirde nakliye işiyle uğraşan bir ailenin hizmetçisi ve kâhyası olarak çalışmıştı ve İngilizlere ve üst sınıfa ait şeyleri severdi, bizim verandaya da *hooool* derdi. Aslında ahır gibi kokuyordu. Babam Cadillac'ların, Metodist kiliselerinin ve mutluluk arayışının olduğu Minnesota'daki bir çiftlikte büyümüş, bana ve Carl'a da iki Cumhuriyetçinin ismini bile vermişti. Bana Başkan Calvin Coolidge'in ismini, Carl'a da Teksas'ı topraklarına katan Abel Parker Upshur'un ismini vermişti. Kış bahçemizden bütün köy görünüyordu. Batıdaki tepenin hemen arkasında kalan Os Spa'yı göremiyorduk ama yürüyerek kendi arazimizden oraya on beş dakikada varıyorduk. Arabayla köye inip tabelayı takip ederek asfalt yoldan gitmek de on beş dakika sürüyordu. Carl'a her yere arabayla gitmek yerine bacaklarını kullanıp bu sayede her yıl belki birkaç fazla kilodan da kurtulabileceğini söylemiştim. Bana gelince, ben hep zayıftım. Ama Carl'a göre otelin sahibi iş yerine belli bir tarzda gelmeliydi ve fazla kiloları da ona saygınlık kazandırıyordu.

Carl ve Roy Opgard kardeşlerin, doğup büyüdükları kasabada, Os'ta işleri yolundadır; bulundukları noktaya arkalarında birkaç ceset bırakarak gelmiş olsalar da...

Carl havalı otelini işletirken Roy büyük bir eğlence parkı inşa etmenin peşindedir. Şerif Kurt Olsen ise kardeşlerin karıştığı cinayetleri aydınlatacak yeni ipuçları bulmaya kararlıdır. Ne var ki Carl ile Roy her şeyin çaresini düşünürler.

Os'ta yeni cinayetlerin işlenmesi an meselesidir...

Krallık kitabının devamı Kan Bağı aile ve sadakat üzerine müthiş bir psikolojik gerilim. Nesbo'nun usta yazarlığının parlak bir örneği...

Jo Nesbo©Thron Ullberg

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazardır. Yazarın *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Macbeth*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Yarasa*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan*, *Susuzluk*, *Bıçak*, *Oğul*, *Krallık*, *Kanlı Ay* adlı romanları ve *Kısa Kaç Adam* adlı öykü kitabı Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır. Nesbo'nun kitapları dünyada 55 milyon okurla buluştu.

Çeviren: Solina Silahlı

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 420

Serifika no: 44919

ISBN 978-625-5683-44-1

**Doğan
Kitap**